

Vzdialenosť medzi mnou a čerešňou

Inšpiratívny román
pre deti aj dospelých

PAOLA
PERETTIOVÁ

Vzdialenosť
medzi mnou
a čerešňou

Vzdialenosť
medzi mnou
a čerešňou

Paola Perettiová

Original title: Paola Peretti: La distanza tra me e il ciliegio
Text copyright © 2018 by Paola Peretti
Originally published in Italian as La Distanza tra Me e il Ciliegio
by Rizzoli Libri, Milano. First published in English
as The Distance Between Me and the Cherry Tree by Hot Key Books,
an imprint of Bonnier Zaffre Limited, London.
The moral rights of the author and illustrator have been asserted.
Design by Nick Stearn
Illustrations by Carolina Rabei

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2019
Translation © Jaroslava Hribiková, 2019

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Zuzana Reiselová

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti
sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne,
a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami,
obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-857-9

V tvojom vnútri je cesta.
Ak ju cítiš,
nemusíš ju vidieť.

Anne a Mariovi,
neuveriteľným rozprávačom, čitateľom, kuchárom,
kaderníkom, vodičom, stylistom,
učiteľom, psychológom, komikom,
vychovávateľom, priateľom, starým rodičom.

Alebo mame a otcovi.

Urobili ste veľa a urobili ste to dobre.
Prosím, povedzte to deťom, ktorými ste boli.

1. ČASŤ

Sedemdesiat metrov

1

Tma

Všetky deti sa boja tmy.

Tma je miestnosť bez dverí a bez okien, sú v nej prí-zraky, ktoré ťa ovládnu a potichu zhltnú. Ja sa bojím iba vlastnej tmy, tej, ktorú mám v očiach. Nevymýš-ľam si. Keby som si vymýšľala, mama by mi nekúpila zákusky, ktoré vyzerajú ako broskyne plné likérového krému, a nedovolila by mi ich jesť pred večerou. Ak by bolo všetko v poriadku, ocko by sa neschovával v kú-peľni, ako to robieva, keď telefonuje majiteľka bytu, lebo to vždy znamená zlú správu.

„Nerob si starosti,“ povie mama, zatiaľ čo umýva riad od večere. „Chod' sa hrať do svojej izby a na nič nemysli.“

Chvíľu stojím na prahu kuchynských dverí, snažím sa ju donútiť silou myšlienky, aby sa ku mne otočila, ale

nikdy to nefunguje. Takže teraz som tu, vo svojej izbe a maznám sa s Veľkým Turcaretom, svojím kocúrom sivohnedej farby s hrčou na konci chvosta. Rád sa natáhuje, prevaľuje na koberci alebo naháňa záchodovú kefu. Otec tvrdí, že je to mačka a mačky sú oportunisti. Možno to znamená, že má rád pozornosť. Mne stačí, ak je mi k dispozícii, keď mám problém a potrebujem objať niečo teplé a hebké. Ako teraz.

Viem, že niečo nie je v poriadku. Som štvrtáčka na základnej škole, ale všímam si všetko. Priateľka môjho bratranca hovorí, že mám tretie oko. Je Indka a medzi obočím má namaľovanú bodku. Teší ma, že si to myslí, ale mne by stačilo, keby mi fungovali aspoň tie dve oči, ktoré mám.

Občas, ako práve teraz, sa mi chce plakať. Keď to na mňa príde, zahmlia sa mi okuliare. Zložím si ich, aby sa osušili, a aspoň mi z nosa zmizne červený odtlačok. Nosím ich od prvej triedy. Tieto žlté s trblietkami sme kúpili minulý rok v decembri a naozaj sa mi veľmi páčia. Pred zrkadlom si ich znova nasadím. Bez okuliarov vidím všetko ako v hmle, ako keď sa sprchujem pod silným prúdom horúcej vody. Volá sa to Stargardtova hmla, aspoň tak mi to vysvetlili rodičia a im to povedali v nemocnici. V otcovom *tač* mobile s internetom sa píše, že pán Stargardt bol nemecký očný lekár a žil pred sto rokmi. On prišiel na to, čo sa deje v mojich očiach. Zistil, že kto vidí hmlu, časom začne vidieť pred sebou čierne škvrny a tie škvrny

sa neustále zväčšujú, až nadobudnú obrovské rozmery. Preto sa človek, ktorý vidí škvrny, musí čoraz zbližša dívať na veci, aby ich lepšie videl. Internet píše: *Choroba postihuje približne jednu osobu z desaťtisíc.* Podľa mojej mamy sú to mimoriadni ľudia a vybral si ich Boh, ale ja sa vôbec necítim šťastná, keď na to myslím.

2

Veci, na ktorých mi veľmi záleží (a nebudem ich môcť robiť)

V zrkadle sa vidím na vzdialenosť troch krokov.

Lenže vzdialenosť sa neustále skracuje. Minulý rok som sa videla na päť krokov. Pred zrkadlom pohladkám Veľkého Turcareta po hlávke a uhladím si vlasy, keď mám aspoň tie. V tomto období mi ich mama zapletá do vrkočov. Páčia sa jej tak veľmi, že mi ich necháva aj na noc. Koho zaujíma, či sa páčia aj mne! Otec strčí hlavu do izby a povie mi, aby som sa *zapyžamovala* a vyčistila si zuby. Odpoviem mu, že to urobím, a potom sa vždy postavím k oknu a strávim tam kopu času, kým konečne poslúchnem. Z okna mojej izby vidieť veľký kus čiernej oblohy. Rada stojím pri okne a sledujem jesenné večery, ako je tento, pretože nie je chladno

a vidím prenikavo svietiť Mesiac s Polárkou. Mama hovorí, že sú to Ježišov lampáš a zápalka. Viac než čokoľvek iné ma zaujíma, či tam sú každý večer.

Ocko mi pred spaním príde prečítať príbeh. Teraz sme v polovici knihy *Robin Hood*, takže sa mi stále sníva o lesoch a šípoch. Potom sa zvyčajne objaví mama, na vankúši mi upraví vrkoče ako veniec okolo tváre, popraje mi dobrú noc a z jej dychu cítiť mentolový nanuk.

Dnes večer však prídu obaja, sadnú si na posteľ, každý z jednej strany. Vraj si všimli, ako sa mi zhoršil zrak, a tak sa rozhodli, že ma budúci týždeň vezmú na odborné vyšetrenia. Nepáči sa mi, že vymeškám vyučovanie, pretože prídem o dôležité informácie (ako dlho sa stavali pyramídy) a o klebety (je pravda, že Chiara a Gianluca zo 4. C spolu chodia?). Lenže pred rodičmi ani nemuknem. Čakám, kým odídu a zhasnú veľké svetlo. Rozsvietim si nočnú lampu na stolíku a prstami prejdem po okraji kníh položených na poličke v záhlaví postele. Vezmem zošit so zohnutým rohom. Položím ho na vankúš. Na obálke je štítok s nápisom: MAFALDIN ZOZNAM

Je to môj súkromný zápisník. Na prvej strane je dátum:

14. septembra

Bolo to pred tromi rokmi a jedenástimi dňami. Pod tým je napísané:

*Veci, na ktorých mi veľmi záleží
(a nebudem ich môcť robiť)*

Nie je to veľmi dlhý zoznam. Pravdupovediac, sú tam iba tri strany a v úvode prvej stojí:

*Spočítat všetky hviezdy, ktoré v noci vidieť
na oblohe
Riadiť ponorku
Posielať z okna signály na dobrú noc*

Červený alarm. Okuliare sú zarosené.

V červenom dome s čipkovanými záclonami bývala stará mama a teraz tam býva jeden pár, ktorý nikdy nepozdraví a navyše vymenil záclony. Stará mama bola otcova mama, mala rovnaké kučierky ako on a ako ja, ibaže biele, a každý večer pred spaním mi baterkou dávala znamenia. Jeden pohyb baterkou znamenal „volám ti“. Dva pohyby „dobrú noc“. Tri pohyby „aj tebe“. Lenže to bolo predtým, v čase, keď som sa ešte videla v zrkadle na vzdialenosť deviatich krokov.

Druhú stranu nikomu neukážem, ani Veľkému Turcaretovi, pretože je naozaj, naozaj tajná.

Na tretej strane je napísané:

*Zhrať si futbal s chlapcami
Objaviť na chodníku úseky, z ktorých
keď spadneš, skončíš v láve a zomrieš*

Hrať basketbal s papierovými loptičkami
Vyliezť na čerešňu pri škole

Na čerešňu pri škole som už vyliezla mnohokrát, a po prvý raz v deň, keď som nastúpila do základnej školy. Je to môj strom. Žiadne z detí sa nedokáže vyšplhať tak vysoko ako ja. Odmalička som hladkala jeho kmeň, objímala som ho, bol to môj priateľ.

Veľkého Turcaretu som objavila práve na tej čerešni. Bol vystrašený, sivohnedý ako teraz, len o niečo špinavší. Bolo to mláďatko, odniesla som si ho domov vo vrecku zástery a až po tom, čo som ho vybrala a položila na kuchynský stôl, moji rodičia prišli na to, že je to drobný kocúrik. Vtedy sa ešte nevolal Veľký Turcaret, nemal žiadne meno. Zakrátko, keď sa u nás zabýval a začal ma sprevádzať na každom kroku, dokonca aj do školy, otec mi daroval svoju obľúbenú knihu *Stromový barón* od Itala Calvina a čítal mi z nej každý večer pred spaním. Takto som spoznala Cosima, chlapca iba o trochu staršieho odo mňa, ktorý žil v období, keď sa nosili parochne, bol nútený robiť si nudné úlohy a jesť odporné jedlá. Spoznala som aj jazvečíka s dvoma menami, ale rozhodli sme sa, že Veľký Turcaret má tvár úplne ako Veľký Turcaret. Hoci náš kocúr nemá dvoch pánov ako jazvečík, ktorý sa volal Veľký Maximus, keď bol s Cosimom, a Turcaret, keď sa vrátila jeho pravá majiteľka. Moja obľúbená postava v knihe je Cosimo. Páči sa mi, že odišiel žiť na strom a viac nezliezol na zem, pretože

chcel byť slobodný. Ja by som nemala toľko odvahy. Jedného dňa som skúsila postaviť medzi konármi čerešne búdku z toaletného papiera, ale začalo pršať a steny rozmokli. Najlepšie bolo, keď som si na strom vyniesla komiks a čítala som si ho na rozdvojenom konári. Vtedy som ešte videla celkom dobre.

Od prvej triedy chodím každý rok na očné testy. Najprv mi dajú do očí kvapky, ktoré pália. Moji lekári to nazývajú *rutina*. Myslím, že odborné vyšetrenia budúci týždeň budú iné, pretože plamienok v mojich očiach vyhasína veľmi rýchlo. Veľmi, veľmi, veľmi rýchlo. Vysvetlila mi to očná lekárka. Nie je Nemka ako doktor Stargardt a na nič neprišla, ale vždy mi dá ceruzku s farebnou gumou na konci. Povedala mi, že niekomu plamienok vyhasne až v starobe, niekomu skôr. Ten môj vyhasína už v detstve. Vraj budem žiť v tme. Teraz na to nechcem myslieť, teraz chcem snívať o lesoch a šípoch Robina Hooda.

Zatvorím svoj súkromný zápisník a zhasnem svetlo.

Cosimo, pomôžeš mi?

Ty dokážeš všetko a si dobrý. Viem to, lebo v knihe som sa dozvedela, že si čítal príbehy darebákovi, ktorý napáchal veľa zla. Čítal si mu ich spoza mreží na okne väzenia, až do dňa vykonania rozsudku smrti. No teda! A čo ja? Kto bude čítať mne? Kto mi bude čítať príbehy, keď sa ocitnem v tme a mama s otcom

budú v práci? Ak mi nepomôžeš ani ty, a to sa kamarátiš so stromami presne ako ja, viac s tebou neprehovorím. Dokonca ti nevenujem ani myšlienku. Musíš nájsť spôsob, ako mi pomôcť, hoci potajomky, nemusíš mi ho prezradiť, stačí len, ak ho nájdeš. V opačnom prípade ti myšlienkou odstránim konáre spod zadku a nechám ťa spadnúť do lávy plnej krokodílov alebo na zem a to by bolo pre teba veľmi zlé, keďže si prisahal, že nikdy nezlezieš zo stromov.

Estella stále opakuje, že si dokážeme pomôcť sami, že nepotrebujeme pomoc zvonku. Lenže ja potrebujem. Sľubuješ, Cosimo? Pomôžeš mi?

